

der i denne Henseende er fremført af den ærede Krigsminister, og som for mig kun fornyer den forøvrigt gamle Sætning, at der gives dem, der Intet kunne lære og Intet kunne glemme, er af en saadan Bestaaffenhed, at det ikke forekommer mig at kunne indeholde nogen Opfordring til en alvorlig Gaaenind paa statsrettlige Sætninger, der, fordi de angaa Grundlaget for Tilværelsen af Danmarks Rige, ikke her skulle behøve nogen Udvikling. Jeg har hørt, at man engang skal have paastaet, at selv om alle Tydsklands Keisere og Konger fordrede det, skulde de hverken have Ret eller Magt til at tvinge Holsteen ind i et tydsk Følbund. Det vil jeg nu lade staae ved sit Værd. Men Ingen vil kunne benægte, at det tydsk Følbund ikke alene har Magt, men ogsaa Ret over Følbundsmedlemmernes Hærvæsen, fordi dette fra første Færd af er nedlagt i Følbundets Organisation, og fordi dette ikke blot retlig, men ogsaa factisk har udviklet en det Hele omfattende Hærganisation, bestaaende af bestemte Hærafdelinger, hvori der er anvist enhver Deel af Følbundet sin bestemte Plads med sine bestemte Forpligtelser og sine dertil knyttede Rettigheder, og det er Noget, hvorom der ikke kan tvistes, at dette kun gjælder om Contingentet for Holsteen. Dette er dernæst ikke nogen løs Tanke; men det er Noget, som er dybt indgribende baade i Fred og i Krig, at det tydsk Følbund har Ret til ved Majoritets-Beslutning i den Henseende at bestemme Reglerne for Følbundscontingentets Organisation, har Ret til at sende tydsk Generaler ud for at inspicere Følbundscontingenterne og forvisse sig baade om Personel og Materiel. Følbundet har endvidere Ret til at raade over alle Følbunds Tropper til Krig, stille dem under en af samme udnævnt Hærfører — det holsteenske Contingent vil saaledes faae sin Commanderende fra Hannover — og bruge dem til Følbunds-Diemed hvor, hvornaar og hvorledes det vil, uden at spørge de enkelte Følbundsstykker. Det er en ganske mærkværdig Begrebs-Forverling, hvori den ærede Krigsminister har gjort sig skyldig, naar han ikke kan see Forfjellen paa, at Kongen af Danmark kan bruge sine danske Tropper, ligesaa vel i Holsteen, som paa ethvert

andet Sted i hans Stater, eller udenfor samme, hvor Krigens Gang fører det med sig; men det er noget himmelvidt forskjelligt fra, at de stilles som Følbundscontingent, at de altsaa stilles i det Forhold, at det tydsk Følbund, uafhængigt ikke blot af den danske Rigsdag, men ogsaa af den danske Konge, kan befale, hvorledes deres Organisation skal være, kan kontrollere dette Contingent ved udsendte Emis-sariter og commandere det ud til at staaes under fremmede Hærførere og for Diemed, som ere den danske Konge, den danske Rigsdag og det danske Folk aldeles uvedkommende. Vel har den ærede Krigsminister paaberaabt sig, at det tidligere ikke har været klart udtalt og consequent gennemført, at det holsteenske Følbundscontingent skulde særligen ordnes. Det er dog oftere blevet fordret baade fra tydsk Side og fra Holsteens Side, og hvis vi altsaa nu fra vor Side gjøre den samme Fordring gjældende, saa krænte vi paa ingen Maade Holstenernes Ret, men vi ere i fuldkommen Samstemning med dem; thi vi have i saa Henseende de samme Interesser som de. Men, fordi dette Forhold hidtil ikke har været klart nok, fordi man fra 1814 til 1848 i denne som i saamange andre Retninger har begaaet de største Misgreb, som vi saa haardeltigen siden have maattet bøde for, derfor skulle tidligere Feil ikke nu kunne paaberaabes som Grund til at begynde denne Række af Feil forfra, og vi ere fuldkommen berettigede til at fordrø, at vore danske Soldater ikke skulle kunne stilles under en fremmed Statsmagts Raadighed, for at bruges under fremmede Hærførere og til fremmede Diemed. Dette forekommer mig at være saa klart, at det burde være usornødent derom at tage nogen udtrykkelig Reservation; men efter hvad her er udtalt, anseer jeg den desværre for at være aldeles nødvendig. Det er fuldkommen rigtigt, hvad den høitærede Justitsminister har sagt, at dette paa en Maade griber ind i Ordningen af Forhold, hvis endelige Ordning ikke kan see under denne Lov. Men hvis er da Skylden for, at der ikke foreligger et Udkast til den Forsatning, som blev bebudet den 28de Januar d. A.? Det kan vel ogsaa kun tilskrives den Skarpsindighed, som ofte klæber ved udmærkede Jurister, naar